

SUSRET »EX ALUMNI« U REMETAMA

Još jedan, sada već redoviti mjesečni susret završenih studenata Sustavnog studija duhovnosti, održan je u subotu, 13. ožujka 2010., u predavaonici Duhovnog centra sv. Ivana od Križa, Zagreb, Česmičkoga 1.

Meditaciju, kojom započinju naši susreti, pripremio je i vodio student Vlatko Gmaz. Zatim je, po već ustaljenom dnevnom redu, održano predavanje.

Za predavača nam se ovaj put odazvao dr. sc. Dario Tokić, OCD. Naslov zanimljivog, lijepog i korisnog predavanja bio je »Zablude i istine o opraštanju«.

O. Dario govorio je o potrebi i blagoslovu opraštanja. Stručno i precizno objasnio je, u prvom dijelu izlaganja, što opraštanje nije. Oprostiti ne znači zaboraviti, niti nijekati što se dogodilo. Opraštanje nije samo čin volje, iako je volja potrebna da bismo oprostili. Nije moguće nekome narediti: »Moraš oprostiti!« i da čovjek jednostavno izvrši zadanu naredbu. Pomirenje nije isto što i opraštanje. Poželjno je i dobro, ako je moguće, pomiriti se nakon oproštenja, no to nije uvijek moguće, niti je nužno. Oprostiti ne znači odreći se svojih prava, ne uvijek. Oprostiti nekome ne znači opravdati njegove postupke, niti je opraštanje dokazivanje moralne nadmoćnosti. Isto tako oprost nije prebacivanje odgovornosti na Boga, iako je oproštenje Božji milosni dar.

U drugom dijelu izlaganja, predavač objašnjava što opraštanje jest i kako oprostiti agresoru, nekome tko nas je uvrijedio, povrijedio, nanio nam štetu. Opraštanje je proces, za koji je potrebno vrijeme i strpljivost sa samim sobom. Prvo je potrebno odlučiti: »Ne želim osvetu«! Osvećujući se samo nastavljam spiralu zla. Zatim je neophodno priznati svoju ranjivost. Dobro je s nekim podijeliti svoj teret, svoju muku. Važno je i posvijestiti si u čemu je zapravo problem, prihvatiti osjećaj srdžbe i oprostiti samom sebi. Čovjek koji nije u stanju sam sebi oprostiti, ne može biti milosrdan ni s drugima. Pokušajmo razumjeti svog uvreditelja, a zatim naći smisao nemilog događaja u svom životu. Važno je naučiti nešto iz nastale situacije, i uvidjeti što učiniti s time u svom životu. Slijedi faza u kojoj spoznajemo da smo dostojni oproštenja. Ovdje su vjernici u velikoj prednosti, jer već znaju da ih Bog ljubi. Ako srcem vjerujem da je Isus za mene trpio i umro na križu, da sam Mu toliko važna da je za mene prolio svoju božansku krv, onda nisam u dilemi jesam li dostojna oproštenja. Ne smijemo pod svaku cijenu, »na silu« htjeti oprostiti jer, kad nešto grčevito želiš učiniti, onda to često i ne uspiješ. Oproštenje je Božji dar, ne možemo ga sami postići, stoga je potrebno otvoriti se Božjoj milosti. Nakon oproštenja, slijedi pomirenje, ako je moguće.

Nakon predavanja nastavili smo druženje i diskusiju o uvijek aktualnoj temi u studijskoj čitaonici, uz mali domjenak.

Na naše prve susrete »ex alumni«, krajem 2008. i početkom 2009. godine redovito je dolazilo desetak studenata, a sada nas je – gotovo puna dvorana. Zahvaljujemo Gospodinu za ovaj Studij, koji je za sve nas prekrasan i vrijedan Božji dar. Jer, kako je u svom govoru, nakon završetka prve akademske godine našeg Studija, rekao tadašnji ravnatelj o. Jakov Mamić: »Ovo nije studij koji ćemo, završivši predavanja, ostaviti po strani; nakon položenih ispita diplomu objesiti na zid, ili spremiti u ormar i krenuti dalje u život, ostavivši ga za sobom«. Spoznaje i iskustva sa ovog studija nosimo uvijek sa sobom, produbljujemo ih i, što je najljepše, dijelimo s drugima.

Snježana Foršek